

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3744/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радован Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Јединство“ из Бојника, чији је пуномоћник Владица Анђелковић, адвокат из ..., ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1898/2021 од 04.07.2022. године, у седници већа одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1898/2021 од 04.07.2022. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужиље и потврђује пресуда Основног суда у Лебану П1 111/19 од 13.01.2021. године, и одбија захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да исплати туженом на име трошкова ревизијског поступка износ од 38.814,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 111/19 од 13.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи на име јубиларне награде за 20 година непрекидног рада код туженог износ од 56.574,00 динара, са законском затезном каматом од 30.05.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да исплати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 36.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, а уколико исте не плати у овом року, обавезана тужиља да плати и законску затезну камату од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1898/2021 од 04.07.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лебану П 111/2019 од 13.01.2021. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да исплати тужиљи на име јубиларне награде за 20 година непрекидног рада код туженог износ од 56.574,00 динара, са законском затезном камтом од 30.05.2016. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 134.052,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао добијану пресуду на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности у смислу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог до 31.05.2016. године, када је тужилци престао радни однос на основу споразума број .. од 30.05.2016. године и решења о отказу уговора о раду број .. од 30.05.2016. године. Чланом 5. став 2. Споразумом о престанку радног односа, тужени се обавезао да тужилци до престанка радног однога, а најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до престанка радног односа у складу са општим актима уговора о раду. Уговором о раду између тужилце и туженог није предвиђено право тужилце на јубиларну награду, већ само да запослени има право на накнаду зараде и друга примања у складу са законом и колективним уговором. Појединачним колективним уговором из 1998. године било је предвиђено право на јубиларну награду. Првостепени суд је утврдио да је тужила 31.12.2014. године навршила 20 година непрекидног рада код туженог, а на основу вештачења од стране вештака економско-финансијске струке да висина јубиларне награде за 20 година непрекидног рада износи 56.574,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је неоснован тужбени захтев тужилце, зато што Појединачни колективни уговор код туженог послодавца из 1998. године, без обзира на то што је закључен на неодређено време, престао је да важи 23.09.2005. године и да иако је прописивао право на јубиларну награду за 20 година непрекидног рада, то у 2014. години исти не може производити правно дејство и не може тужила на основу њега да стекне право на јубиларну награду за навршених 20 година непрекидног рада.

Међутим, другостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев тужилце, зато што се одредба члана 284. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 32/13) који је био у примени од 23.03.2005. године, односи само на опште и посебне колективне уговоре, а не и на појединачне, те да се не може прихватити став првостепеног суда да је важност Појединачног колективног уговора код туженог из 1998. године, престала 23.09.2005. године, а да је одредбом члана 177. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14) који је у примени од 29.07.2014. године, ограничено важење колективних уговора, па самим тим и важност Појединачног колективног уговора код туженог из 1998. године, престала 29.01.2015. године. Другостепени суд је приговор застарелости туженог ценио као неоснован, с обзиром на то да је Споразум о престанку радног односа закључен 30.05.2016. године, и да се одредбом члана 5. став 2. истог тужени обавезао да ће до

престанка радног односа најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа запосленом исплатити све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања које запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом уговора о раду, те да на тај начин дошло до прекида застаревања сходно одредби члана 387. Закона о облигационим односима и с обзиром да је тужба поднета 07.11.2018. године, потраживање у том тренутку није било застарело, односно није протекао рок застарелости од 3 године из члана 196. Закона о раду.

Према оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је засновано на погрешној примени материјалног права, због чега је преиначена другостепена пресуда и одбијена као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Наиме, иако је појединачним колективним уговором туженог из 1998. године, чланом 67. предвиђено право на јубиларну награду, у конкретној ситуацији исти појединачни колективни уговор, иако је закључен на неодређено време, престао је да важи због неусаглашавања са касније донетим законима који регулишу радно-правну материју, са 23.09.2005. године, како је правилно закључио првостепени суд, због чега тужиља нема право на јубиларну награду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Полазећи од успеха у поступку по ревизији и тражених и одређених трошкова туженом на основу одредби члана 153. став 1. и 154. ЗПП припадају трошкови ревизијског поступка у укупном износу од 38.814,80 динара и то на име састава ревизије у износу од 18.000,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12 ... 37/21) и на име судске таксе на ревизију у износу од 8.325,92 динара и судске таксе на пресуду по ревизији у износу од 12.488,88 динара, према Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94 ... 95/18).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 165. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић